

0904 – 4. september

Skapningen venter og lengter etter at Guds barn skal bli åpenbart ... For skapningen selv skal bli fridd ut fra forgjengelighetens trelldom og ført inn i Guds barns herlige frihet. Rom 8: 19, 21.

Med sterke, malende ord skildrer apostelen her skapningens sukk etter forløsning. For dermed å gi Guds barn ennå en grunn for hvor urokkelig og stor den herligheten er som venter dem, og som han tidligere har talt til dem om.

I begynnelsen skapte Gud alt som er på jorden til sine barn, for at de skulle bruke og glede seg over det. Og dermed til ære og pris for hans herlige navn. Men gjennom syndefallet fikk også denne skapningen sin del av forbannelsen, slik at den nå ikke lenger oppfyller det den opprinnelig var bestemt til. Dels fordi den nå ikke tjener Guds barn slik som den skulle ha tjent dem hvis synden ikke hadde kommet til verden, men tvert imot mest tjener Skaperens fiender og motstandere. Ja, den tjener helt konkret synden, fordi den misbrukes av de fleste mennesker til synd.

Så er da dette en undertrykkelse eller trelldom som skapningen lider under, mot sin vilje og uten sin skyld. Det var for syndens skyld at Gud etter syndefallet la skapningen under forbannelse og trelldom. Men dette misforholdet skal likevel ikke vare alltid. Skapningen ligger under forgjengelighetens trelldom, men med det håp at den en gang skal bli fridd ut fra dette «og ført inn i Guds barns herlige frihet».

Dette er det vesentlige i det budskapet vi har foran oss her. Men profetene taler ofte om den fornuftsløse skapningen som om det var fornuftige vesener. Som når det f. eks. sies at fjell og høyder fryder seg, at trærne klapper i hendene, at sol og måne, villdyr og fisker lovpriser Herren. På samme måte ser også apostelens åndelige øyne hele skapningen som i en lidelse, en urolig lengsel etter å nå fram til målet. Han hører skapningen sukke og uroes mens den venter på forløsningen for Guds barn og for seg selv, fra trelldommen.

Og dette holder apostelen fram for å styrke og oppmuntre alle kristne. For det første med den visshet, den garantien for at vår herlighet skal bli åpenbart, som ligger i at hele skapningen først når sitt mål samtidig med at Guds barn når fram til sin endelige, herlige frihet. For Guds barn må da ha et annet og bedre liv i vente. Den nåværende verdensorden kan ikke være den rette, eller den Gud i begynnelsen hadde som mål. Nei, vi skal etter hans løfter få vente på en ny himmel og en ny jord.

For det andre for at vi skulle ta mer inn over oss storheten i den herligheten som da kommer til å bli åpenbart. Når hele skapningen skal fornyes og forherliges så all dens herlighet åpenbares. Når alt Guds skaperverk, det som skal tilhøre den nye himmel og den nye jord, skal renses, fornyes og forskjønnes – bare for at Guds barns herlighet skal stå desto klarere fram.

Apostelen ønsker å si at skapningen, som ble lagt under forgjengelighet for syndens skyld, skal fries ut fra denne undertrykkelsen som den sukker under. At den etter Guds løfter, liksom Guds barn, venter på å bli fridd ut fra forgjengelighet og forderv. Og sammen med dem skal ikles den herlighet og skjønnhet den en gang ble skapt med fra Faderens hånd.

Når en datter i et rikt hus skal gifte seg, blir hele huset vasket og pyntet til bryllupsfesten. Alle gjestene, og selv tjenerne, skal da ikle seg høytidsklær. Skapningen er det rike huset hvor Gud fra

skapelsen av hadde satt menneskene for å være barn og arvinger. Når Kristi brud skal gå inn i sin brudgoms herlighet, når Guds barn skal legge av seg den fattigdom og forakt de har vært skjult under her i livet, og åpenbares i deres sanne høyhet og herlighet. Da skal alt de har på seg fornyes, renses og pyntes.

Peter sier at da skal «himlene fortæres av ild, og jorden og alt som er på den skal smelte av hete. Men etter hans løfter ser vi fram til nye himler og en ny jord, der rettferdighet bor». Den nye himmel og den nye jord, som er gjort ferdig for Guds barn, skal da bli befridd fra forbannelsen. Da skal det gjenopprettes i den fullkomne tilstand alt hadde fra begynnelsen, da Gud så alt det han hadde gjort og sa «det var overmåte godt».

Teksten vår sier at skapningen venter og lengter etter at Guds barn skal bli åpenbart. Gr. tekstens ord for «venter og lengter» skildrer egentlig det å vente på en slik måte at en på tå og med utstrakt hals ser etter den en venter på. Lüthemann ser derfor her et bilde på en flokk mennesker som lengter så inderlig etter å få se sin elskede konge komme, at de strekker seg alt de kan for å se over hverandre, om han nå snart nærmer seg.

Slik venter også hele skapningen i inderlig lengt etter noe. Og hva er så dette som de lenger så inderlig etter? Apostelen svarer: Etter at Guds barn skal bli åpenbart!

Her i livet er Guds barn så skjult, dels under all deres egen skrøpelighet, dels under dette livets vanskeligheter, kors og lidelser. Så de ofte ikke en gang selv vet hvem de er. Og langt mindre kan verden kjenne dem. Men en gang skal deres skjulte herlighet skinne fram. Og det venter hele skapningen på med inderlig lengsel.